

U Z N E S E N I E

Najvyšší soud Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Libora Duřu a JUDr. Petra Paludu, v trestnej veci obvineného I. P., C. C. a C. J. pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c/, písm. f/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. i/ v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Tr. zák. a pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c/, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. i/ Tr. zák. na neverejnom zasadnutí 14. decembra 2015 v Bratislave, o sťažnostiach obvinených I. P., C. C. a C. J. proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu z 1. decembra 2015, sp. zn. PK - 2 T 33/2015, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosti obvinených I. P., C. C. a C. Balogha sa **z a m i e t a j ú.**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým uznesením Špecializovaný trestný súd (ďalej len ŠTS) rozhodol takto:

I. Podľa § 72 odsek 1 písmeno e/ Trestného poriadku s poukazom na § 79 odsek 2, § 238 odsek 3 Trestného poriadku, článok 17 odsek 2, odsek 5 Ústavy Slovenskej republiky a článok 5 odsek 1, odsek 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, prijatého oznámením Federálneho ministerstva zahraničných vecí ČSFR o dojednaní Dohovoru, uverejneného pod číslom 209/1992 Z.z. súd ponecháva obvinených

I. P., nar. XX. XX. XXXX v T., trvalé bydlisko T. - X., P. D. XXXX/XX, od 27. 02. 2015 vo väzbe, tohto času v Ústave na výkon väzby a v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ilava,

C. C., nar. XX. XX. XXXX v T., trvalé bydlisko T. - D. C., C. XXX/X, od 27. 02. 2015 vo väzbe, tohto času v Ústave na výkon väzby a v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica,

C. J., nar. XX. XX. XXXX v T. Q., trvalé bydlisko E. T., P. O. Y. XX/XX, od 27. 02. 2015 vo väzbe, tohto času v Ústave na výkon väzby a v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Košice,

pretože u obvinených I. P. a C. C. trvajú dôvody väzby podľa § 71 odsek 1 písmeno b/, písmeno c/ Trestného poriadku, u obvineného C. J. trvá dôvod väzby podľa § 71 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku.

II. Podľa § 79 odsek 3 Trestného poriadku sa zamietajú žiadosti obvineného I. P., nar. XX. XX. XXXX v T., trvalé bydlisko T. - X., P. D. XXXX/XX, tohto času vo väzbe v Ústave na výkon väzby a v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ilava, o prepustenie z väzby na slobodu, ktorú podal prostredníctvom svojho obhajcu dňa 23. 11. 2015.

III. Podľa § 79 odsek 3 Trestného poriadku sa zamietajú žiadosti obvineného C. C., nar. XX. XX. XXXX v T., trvalé bydlisko T. - D. C., C. XXX/X, tohto času vo väzbe v Ústave na výkon väzby a v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica, ktorú podal na neverejnom zasadnutí dňa 26. 11. 2015.

IV. Podľa § 80 odsek 1 písmeno b/ Trestného poriadku per analogiam s poukazom na článok 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článok 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, prijatého oznámením Federálneho ministerstva zahraničných vecí ČSFR o dojednaní Dohovoru, uverejneného pod číslom 209/1992 Z.z., sa písomný sľub obvineného C. C., nar. XX. XX. XXXX v T., trvalé bydlisko T. - D. C., C. XXX/X, tohto času v Ústave na výkon väzby a v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica, neprijíma.

V. Podľa § 80 odsek 1 písmeno c/, odsek 2 Trestného poriadku sa žiadosti obvineného C. C. o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným zamietajú.

VI. Podľa § 80 odsek 1 písmeno c/, odsek 2 Trestného poriadku sa väzba obvinených I. P., nar. XX. XX. XXXX v T., trvalé bydlisko T. - X., P. D. XXXX/XX, tohto času v Ústave

na výkon väzby a v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ilava, C. C., nar. XX. XX. XXXX v T., trvalé bydlisko T. - D. C., C. XXX/X, tohto času v Ústave na výkon väzby a v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica a C. J., nar. XX. XX. XXXX v T. Q., trvalé bydlisko E. T., P. O. Y. XX/XX, tohto času v Ústave na výkon väzby a v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Košice, nenahrádza dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvinenými.

Uznesenie odôvodnil ŠTS tým, že skúmal podľa § 79 ods. 2 Tr. por. dôvodnosť väzby obvinených v štádiu trestného stíhania po podaní obžaloby naďalej trvajú, alebo či sa zmenili.

Súd preskúmal obžalobu ÚŠP GP SR a k nej pripojený spisový materiál a na základe toho zistil, že nezanikli formálne ani materiálne podmienky väzby. Za skutky uvedené v obžalobe bolo zákonom predpísaným spôsobom začaté trestné stíhanie a za tieto skutky bolo obvineným vznesené obvinenie. Existencia skutkov je objektivizovaná skutočnosťami vyplývajúcimi z dosiaľ vykonaných dôkazov. Rovnako i existencia zákonných znakov oboch žalovaných obzvlášť závažných zločinov je daná v skutkových okolnostiach vymedzených výrokom obžaloby. Vykonané dôkazy v miere zvýšenej pravdepodobnosti odôvodňujú podozrenie, že sa skutky stali a tieto skutky spáchali obvinení. Pri tejto konštatácii sa súd opiera o výpovede svedkov, listinné a vecné dôkazy a v neposlednej miere i o výpovede obvinených J. a P.. Obvinený P. priznal, že potom, keď o predmetných nehnuteľnostiach vo vlastníctve spoločnosti VALEA SK, s.r.o. Košice komunikoval so svedkom B., začal uvažovať o ich prevode z pôvodného vlastníka na „nejakú" osobu so zámerom následne profitovať z nájmu týchto nehnuteľností. Následne svoj zámer realizoval v súčinnosti s obvinenými C. a J.. Z jeho výpovede vyplýva, že 4. marca 2015 malo dôjsť k fyzickému prebratiu nehnuteľností spoločnosti VALEA SK prostredníctvom C. J. a jeho kamarátov. On mal pritom zabezpečiť právnik, ktorý mal argumentovať vlastníctvom nestotožnenej osoby pod menom P. T. za pomoci písomných podkladov, listov vlastníctva, kúpnych zmluvami atď., ktoré si fiktívne s uvedením nepravdivých skutočností predtým zabezpečili. Spoločne s obvineným J. založili účet v banke, na ktorý mali prijímať platby z nájmu týchto nehnuteľností, pritom J. bol majiteľ a on (obvinený P.) mal k účtu dispozičné právo. Obvinený J. sa podieľal i na vyhotovení listín tým, že poskytol svoje údaje na vytvorenie splnomocnenia pre konateľa spoločnosti označenej ako G., ktorá podľa listín vystupovala ako záložný veriteľ vo vzťahu k týmto nehnuteľnostiam. Obvinený J. vyhľadal notára za účelom overenia podpisu na týchto listinách a mal byť správcom týchto nehnuteľností. Obvinený P.

potvrdil, že obvinený C. vedel o zamýšľanom podvode na nehnuteľnostiach, pretože v súvislosti s tým s ním rozoberal viacero okolností a na jeho meno i vyhotovil generálnu plnú moc. K tomu obvinený J. uviedol, že z predaja týchto nehnuteľností mali všetci traja získať po 170 tisíc eur. Povedal mu to P. a následne mu to povedal i C. (oslovuje ho C.).

Opodstatnenosť a dôvodnosť podozrenia zo spáchania prvého skutku posúdeného v obžalobe ako príprava na obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy sa konajúcemu súdu spája v motíve s prejednávanou majetkovou trestnou činnosťou, ku ktorej sa obvinení P. a J. v podstatných okolnostiach priznali. Súd by sa uchýlil k prejednanému viny bez vykonania dôkazov na hlavnom pojednávaní, pokiaľ by bol vedený úvahou, že nebyť poškodenej - jedinej konateľky a spoločníčky obchodnej spoločnosti VALEA SK, s.r.o. Košice, ktorá je vlastníkom inkriminovaných nehnuteľností, nebol by ani subjekt, ktorý by bol aktívne legitimovaný na iniciovanie a vedenie súdnych sporov, ktorými argumentuje obvinený P.. Z výpovede obvineného J. vyplýva, že na „veľkú robotu“ mali byť zabezpečené tri zbrane. V januári kúpili s C. expanznú zbraň Škorpión, doma mal ďalšie zbrane. O držbe zbraní obvineným J. vypovedajú svedkovia G. a T.. Obvinený C. vypovedá, že P. na jeho žiadosť 10. januára 2015 zohnal rodné číslo, dal mu zistiť údaje k menu T., komunikoval s P. o založení účtu, na ktorý budú prichádzať peniaze z nájmu, „polemizovali o tom podvode...“, podpísal papiere, ktoré mu dal J. a potom 27. februára 2015 tie, ktoré mu dal obvinený P.. Potvrdil, že bol s J. v čase kúpy samopalu Škorpión. Výstupy z ITP (zvukové záznamy) nasvedčujú rozhovorom o strelbe, o úprave strelnej zbrane tak, aby sa zvýšila jej účinnosť, pričom tieto skutočnosti svedčiace o zadovážovaní si prostriedkov na spáchanie trestného činu proti životu iného umocňujú vierohodnosť tvrdení obvineného J. o príprave na tento čin. Skutočnostiam vyplývajúcim z jeho výpovede korešpondujú i tie skutočnosti, ktoré vyplývajú z výpovedí svedkov K., T., K., T., B..

Z takto vykonaných dôkazov vyplýva reálna obava z následkov predpokladaných v dôvode preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por., ktorú podporuje i obžalobou naznačený motív konania obvinených spočívajúci v získaní vysokého majetkového prospechu. Preto súd zastáva názor, že po podaní obžaloby na strane všetkých obvinených pretrvávajú konkrétne skutočnosti zakladajúce obavu z pokračovania v trestnej činnosti. Obvinení v zmysle obžaloby spáchali závažnú majetkovú trestnú činnosť a na zakrytie stôp a eliminovanie rizika z prezradenia zdroja ich nekalého, výhľadovo dlhodobého príjmu sa mali podľa obžaloby dopustiť trestnej činnosti namierenej proti životu iného. Súd skúmal

majetkové pomery obvinených a zdroj ich príjmov. Obava z pokračovania u obvinených P. a J. je umocnená i faktom, že nemajú stály príjem. J. je nezamestnaný, odkázaný na peniaze od otca. P. podľa zistení súdu nemá legálny zdroj príjmu. Preto možno usudzovať, že zdroj jeho obživy a obživy jeho dvoch maloletých detí by ďalej pochádzal z nelegálnej činnosti. Naopak, súd v kontexte skutočností vyplývajúcich z podanej obžaloby a i z dôkazov vykonaných v prípravnom konaní dôvodne predpokladá, že by si prostriedky k životu naďalej mohli zabezpečovať i z nelegálnych príjmov. Súd u nich nezistil snahu o zaradenie sa do riadneho pracovného pomeru. Pritom je nesporné, že i pre nich sú prostriedky na živobytie nevyhnutné. Súd pri preskúmaní dôvodu preventívnej väzby nemôže opomenúť minulé odsúdenia obvinených. So všetkými sa spája kriminálna minulosť. Obvinený P. bol od roku 1992 do roku 2013 celkom 11 krát odsúdený, z toho i za trestné činy nedovoleného ozbrojovania, marenia spravodlivosti, falšovania dokumentov, podvodu. Predmetnej trestnej činnosti sa v zmysle obžalôb mal dopustiť krátko po prepustení z výkonu trestu. Obvinený J. od roku 2005 do roku 2014 bol odsúdený celkom 4 krát za trestné činy vydierania, nedovolenej držby zbraní, falšovanie dokumentov. Obvinený C. od roku 2002 do roku 2014 má v odpise z registra trestov vykázané štyri odsúdenia, aj za násilnú trestnú činnosť. Súd pri preskúmaní dôvodu preventívnej väzby nemôže opomenúť tieto odsúdenia, i keď pri troch z nich platí fikcia zahľadania. S prihliadnutím na povahu a závažnosť trestnej činnosti kladenej im za vinu, súd v súčasnom štádiu konania hľadá na týchto obvinených ako na osoby majúce sklon k páchaniu trestnej činnosti. Napokon i touto skutočnosťou odôvodňuje obavu z pokračovania v trestnej činnosti.

ŠTS ďalej vyslovil názor, že po podaní obžaloby u obvinených I. P. a C. C. pretrváva dôvod kolúzneho väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b/ Tr. por. Súd zohľadnil, že prejednáva vec organizovaného charakteru, čo samo osebe spôsobuje ťažkosti pri zistení skutkového stavu a miery zodpovednosti jednotlivých členov skupiny. V takých prípadoch je nevyhnutná sústavná kontrola a obmedzenie možnosti obvinených stýkať sa navzájom alebo s inými osobami, aby sa im zabránilo v ovplyvňovaní výkonu dôkazov. Vychádzajúc z povahy, závažnosti a v obžalobe opísaného spôsobu páchania trestnej činnosti, ako i zo spôsobu života obvinených, ich počínanie v občianskom živote, ich vzťahov a kontaktov s inými osobami, sa ŠTS reálne obáva, že by mohli vplývať na účinnosť dôkazných prostriedkov, o ktorých možno predpokladať, že budú vykonané v prípade, ak súd v tejto trestnej veci nariadi hlavné pojednávanie. V takom prípade súd môže pri svojom rozhodnutí prihliadať len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní a opierať sa o dôkazy, ktoré boli na hlavnom

pojednávani vykonané (§ 278 ods. 2 Tr. por.). Súd má obavu z vplyvu obvinených najmä na výkon dôkazov osobným výsluchom svedkov a znalcov, čím by bolo sťažené zisťovanie skutkového stavu veci tak, aby nevznikli dôvodné pochybnosti. Nad obvinenými visí hrozba vysokého trestu a i táto skutočnosť vedie k obave, že by obvinení svojou kolúznou aktivitou mohli vyvolať pochybnosť v dôkazoch a spôsobiť dôkaznú núdzu. Ak by tento stav súd dopustil, došlo by k porušeniu základnej zásady trestného konania vyjadrenej v § 2 ods. 7 Tr. por., podľa ktorej každý má právo, aby jeho trestná vec bola súdom prerokovaná spravodlivo a v primeranej lehote.

Z uvedených dôvodov ŠTS zamietol žiadosti obvinených P. a C. o prepustenie z väzby na slobodu.

Z podnetu obvineného C. i z dôvodu preferencie osobnej slobody podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd súd skúmal eventuálne možnosti nahradenia väzby písomným sľubom obvineného C. a dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvinenými podľa § 80 ods. 1 písm. c/, ods. 2 Tr. por.

Podľa § 80 ods. 1 písm. b/ Tr. por., ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/ alebo c/ Tr. por., môže súd prepustiť obvineného na slobodu, ak obvinený dá písomný sľub, že povedie riadny život, najmä že sa nedopustí trestnej činnosti a že splní povinnosti a dodrží obmedzenia, ktoré sa mu uložia, a súd považuje sľub vzhľadom na osobu obvineného a na povahu prejednávaneho prípadu za dostatočný a prijme ho.

Podľa § 80 ods. 1 písm. c/ Tr. por., ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/ alebo c/ Tr. por., môže súd prepustiť obvineného na slobodu, ak s ohľadom na osobu obvineného a povahu prejednávaneho prípadu možno účel väzby dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným.

Zákon nepripúšťa postup podľa § 80 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. v prípadoch tzv. kolúznej väzby. Z dôvodu preferencie osobnej slobody je súd pri rozhodovaní viazaný článkom 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý stanovuje, že obvinený má v prípade väzobného trestného stíhania väčší rozsah základných práv a slobôd, než priznáva právna norma Slovenskej republiky upravujúca trestné konanie (Trestný poriadok).

Podľa článku 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a ktoré boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Preto súd rozhodoval o nahradení väzby označenými procesnými prostriedkami aj v prípade kolúznej väzby u obvinených P. a C..

Pri úvahe, či možno väzbu nahradiť písomným sľubom obvineného C. a dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným súd dospel k záveru, že tieto alternatívy k väzbe obvinených nemožno považovať za použiteľné v tomto štádiu trestného konania z dôvodu závažnosti povahy prejednávaného prípadu i z dôvodov stojacich na strane obvinených. V súvislosti s tým súd zastáva názor, že miernejšie opatrenie namiesto izolácie obvinených vo väzbe nie je dostatočnou zárukou na to, aby sa ním dosiahol cieľ sledovaný väzobným trestným stíhaním, ktorý je argumentačne odôvodnený v predchádzajúcej časti tohto rozhodnutia. Obžaloba kladie obvineným za vinu spáchanie majetkovej trestnej činnosti, pri ktorej bol spôsobený následok vyjadrený škodou veľkého rozsahu, čin mal byť spáchaný vysoko premysleným spôsobom tak, aby do budúcnosti prinášal sústavný a trvalo udržateľný zisk z nájmu nehnuteľnosti, pričom k zakrytiu stôp tejto trestnej činnosti a k sťaženiu jej odhalenia mal viesť trestný čin zameraný na zbavenie života inej osoby. Z pohľadu obžalobou takto predostretej trestnej činnosti, podporenej skutočnosťami vyplývajúcimi z dôkazov vykonaných v prípravnom konaní, pri ktorých súd zatiaľ nezaznamenal indície smerujúce k spochybňovaniu ich objektivity, súd dospel k záveru, že sľub poskytnutý obvineným C. vykazuje znaky formálnosti a nie je naplnený jeho vnútorným predsavzatím naďalej nepáchať trestnú činnosť. Ani nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvinenými by podľa názoru súdu obvinených nevedlo k tomu, aby sa vyvarovali zákonom neprípustných a zakázaných konaní.

Napokon z predloženého spisu ani z výpovedí obvinených P. a C. na neverejnom zasadnutí nevyplynuli výnimočné okolnosti prípadu, ktoré sú podľa § 80 ods. 2 Tr. por. zákonným predpokladom pre prijatie sľubu alebo uloženie dohľadu v prípade, ak je obvinený stíhaný pre obzvlášť závažný zločin.

Proti uzneseniu podali včas písomné sťažnosti obvinení I. P., C. C. a C. J., ktoré aj odôvodnili prostredníctvom svojich obhajcov a I. P. i osobne.

V sťažnostiach uviedli:

Obvinený I. P. namietal, že skutok kladený mu za vinu nebol dostatočne preukázaný a poukazoval na konkrétne skutočnosti, ktoré podľa neho vedú k nepreukázaniu trestnej činnosti kladenej mu za vinu. Toto považuje za dôvod, pre ktorý neexistuje materiálna podmienka väzby.

V sťažnosti odôvodnenej prostredníctvom obhajcu uviedol, že vo väzbe je takmer deväť mesiacov, preto je presvedčený, že dôvody jeho väzby pominuli a na úspešné vykonanie trestného konania nie je potrebné ho ďalej držať vo väzbe. V tomto smere zotrváva na všetkých svojich tvrdeniach uvedených v žiadosti.

Opätovne zdôraznil, že kolúzny dôvod väzby nie je daný, ak iné, to znamená listinné a vecné dôkazy sú zhromaždené v takom rozsahu, že prípadným zmenám vo výpovediach svedkov, znalcov alebo spoluobvinených, ktoré by mohli byť dôsledkom len hypotetického, nie reálne hroziaceho ovplyvňovania obvineným, je možné zabrániť aj inak ako väzbou obvineného, predovšetkým postupom podľa § 122 ods. 3, § 132 ods. 2 Tr. por., prípadne v konaní pred súdom podľa § 258 ods. 4 a § 264 ods. 1 Tr. por.

Dôvodom väzby podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. b/ Tr. por. nemôže byť konanie, ktoré je síce vedome zamerané na marenie skutočností závažných pre trestné stíhanie, ak takéto konanie obvineného nie je spôsobilé ohroziť účel trestného stíhania, predovšetkým pokiaľ ide o zistenie skutkového stavu, o ktorom nemôžu byť dôvodné pochybnosti.

Medzičasom bolo vo veci skončené vyšetrovanie a podaná obžaloba, boli vypočutí obvinení aj svedkovia, bolo vykonané aj potrebné znalecké dokazovanie a zabezpečené ďalšie dôkazy týkajúce sa vznesených skutkov. Zdôraznil, že obžaloba vychádza predovšetkým z objektívne získaných dôkazov, teda zo zaistených listinných a vecných dôkazov a vykonaných odposluchov konverzácií monitorovaných osôb. Za takejto situácie je vylúčená možnosť mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie tým, že obvinený P. bude pôsobiť na svedkov. Zmenám vo výpovediach svedkov, ktoré by prípadne mohli byť

dôsledkom jeho hypotetického ovplyvňovania, je možné zabrániť aj inak ako mojou väzbou. Za situácie, kedy bolo vykonané aj potrebné znalecké dokazovanie a boli vyhotovené znalecké posudky, je nereálna aj hrozba, že by mohol pôsobiť na znalcov. Navyše, ak v súdnej praxi je ustálený právny názor podľa ktorého, ak má byť dokazovanie doplnené len znaleckým posudkom, nie je tu spravidla obava, že by toto objasňovanie obvinený mohol mariť. Do úvahy neprichádza ani iné marenie objasňovania skutočností závažných pre trestné stíhanie, keďže všetky listinné a vecné dôkazy už boli obstarané, zadokumentované a sú súčasťou vyšetrovacieho spisu.

Je nesporné, že na dôvodnosť väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b/ Tr. por. stačí aj dôvodná obava z kolúzneho konania obvineného. Na druhej strane však táto dôvodná obava musí vychádzať z konkrétnych skutočností, ktoré sú spôsobilé založiť rozumnú obavu, že obvinený by sa s najväčšou pravdepodobnosťou v prípade ponechania na slobode, mohol dopustiť konania kolúznej povahy. V posudzovanej veci však také konkrétne skutočnosti preukázané neboli.

Tak ako obvinený uviedol vo svojej žiadosti, za podstatné považoval to, že sa k spáchaniu podvodu v celom rozsahu priznal. Pokiaľ ide o tento skutok, logicky preto nemá žiaden dôvod mariť jeho objasňovanie. Pokiaľ ide o údajnú prípravu vraždy, trval na tom, že vykonaným vyšetrovaním bola vyvrátená verzia orgánov činných v trestnom konaní, že po spáchaní podvodu mali obvinení v pláne spáchať vraždu. Vo svojej doplňujúcej výpovedi podrobne vysvetlil, ako plánoval postupovať po prevode nehnuteľností, teda že o ich vlastníctve by síce zrejme boli vedené občianskoprávne spory, počas nich by však od nájomcov bral nájomné a profitoval tak z podvodu aj bez použitia násilia. Na druhej strane sa orgánom činným v trestnom konaní napriek maximálnej snahe nepodarilo zaobstarať jediný dôkaz preukazujúci prípravu vraždy. Aj keď sa spoluobvinený J. po ponuke od prokurátora rozhodol spolupracovať, jeho výpoveď je zmätočná, zjavne účelová a v konečnom dôsledku len potvrdzuje, že vraždu poškodenej nepripravovali. Obvinený J. sa totiž zjavne rozhodol vypovedať nielen to o čom mal vedomosť, ale aby uspokojil prokurátora a zabezpečil si tak prepustenie z väzby prípadne miernejší trest, začal si vymýšľať. Našťastie nie je natoľko inteligentný, aby upravil svoju výpoveď tak, aby bola v súlade s ostatnými vykonanými dôkazmi. Jeho tvrdenia sú v rozpore s objektívnymi a nezmeniteľnými dôkazmi, ktorými sú prepisy odposluchov. Obvinený J. nebol tiež schopný logicky vysvetliť, prečo skutočnosti týkajúce sa prípravy vraždy neuviedol už skôr. Veď už v máji 2015 vo svojej žiadosti o

prepustenie z väzby uvádzal, že sa rozhodol plne spolupracovať s políciou a to dokonca aj v iných veciach. Na základe jeho výpovede v tom čase bolo obvinenému P. vznesené obvinenie za ďalší skutok, ktorý je predmetom iného trestného konania. Aj keď obvinený J. nemal problém spolupracovať takým spôsobom, že ho usvedčoval zo skutku, ktorý vôbec nebol predmetom tohto trestného stíhania, o príprave vraždy v tom čase nič neuviedol. Dá sa to logicky vysvetliť len tak, že žiadnu vraždu obvinení nepripravovali. Až po konkrétnej ponuke od prokurátora, ktorej obsah uviedol vo svojej výpovedi obvinený C., ktorý túto ponuku dostal ako prvý, obvinený J. zistil, akým spôsobom by si mohol pomôcť a začal vypovedať tak, ako sa od neho očakávalo, a to aj za cenu toho, že to sú výmysly a klamstvá. Ak by skutočne pripravovali vraždu, obvinený J. by uviedol podrobné a pravdivé informácie, ktoré by boli potvrdené ostatnými získanými dôkazmi. Záver, prečo tomu tak nie je, je možný len jeden, a to, že žiadna vražda sa nepripravovala.

Obvinený P. trval na tom, že orgány činné v trestnom konaní namiesto toho, aby dôkaznú núdzu pokiaľ ide o prípravu vraždy posúdili tak, že obvinení skutočne žiadnu vraždu nepripravovali, rozhodli sa túto dôkaznú núdzu riešiť tak, že oslovili s ponukou jeho spoluobvinených. Potvrdili tak, že vykonaným vyšetrovaním sa im napriek jeho rozsiahlosti nepodarilo nič preukázať, inak by s ponukou neprišli. Výsledkom je, že aj keď on je vo väzbe kvôli obave z marenia vyšetrovania, nakoniec sa tohto marenia dopustili orgány činné v trestnom konaní. Namiesto toho, aby trestné stíhanie zastavili, keďže je nepochybné, že skutok prípravy vraždy sa nestal, prišli s ponukou, ktorú chce využiť obvinený J. aj za cenu klamstiev a usvedčovania z niečoho, čo nespáchali. Preto trval na tom, že trestné stíhanie vo veci prípravy vraždy malo byť zastavené a obžaloba mala byť podaná len pre skutok podvodu, ku ktorému sa obvinený P. dobrovoľne priznal.

Opätovne zdôraznil vo vzťahu k väzobnému dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por., že väzobné dôvody tzv. „preventívnej väzby“ obvineného nemožno opierať o skutočnosť, že obvinený je stíhaný pre inú trestnú činnosť, časovo predchádzajúcu trestnej činnosti, pre ktorú má byť obvinený väzobne stíhaný. Dôvod väzby uvedený v § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je konštruovaný tak, že obvinený bude, po prípadnom prepustení zo zadržania páchať ďalšiu trestnú činnosť, teda, že je s určitým dostatočne odôvodneným predpokladom možné uvažovať o tom, že obvinený spácha trestný čin v budúcnosti a nie, že sa nejakej trestnej činnosti mal dopustiť v minulosti. Preto len jeho predchádzajúce odsúdenie nemôže zakladať väzobný dôvod pre jeho ponechanie v preventívnej väzbe a v súlade so

zásadou prezumpcie nevinny nemôže byť takýmto dôvodom ani to, že sa voči nemu vedú viaceré trestné konania, ktoré doposiaľ neboli právoplatne skončené. Obava, že by pokračoval v trestnej činnosti, nie je nijako odôvodnená.

V zmysle § 176 ods. 2 Tr. por. je potrebné v odôvodnení uznesenia, ak to prichádza do úvahy podľa povahy veci, najmä uviesť skutočnosti, ktoré sa považujú za dokázané, dôkazy, o ktoré sa skutkové zistenia opierajú, úvahy, ktorými sa rozhodujúci orgán spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako aj právne úvahy, na ktorých základe podľa príslušných ustanovení zákona posudzoval dokázané skutočnosti. Podľa § 192 ods. 1 Tr. por. pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Aj keď Špecializovaný trestný súd vo svojom odôvodnení zrekapituloval námietky sťažovateľa uvedené v žiadosti o prepustenie z väzby, na tieto žiadnym konkrétnym spôsobom nereagoval.

Z týchto dôvodov považoval napadnuté uznesenie súdu za nesprávne. Navrhol preto, aby bolo sťažnostným súdom zrušené a obvinený P. prepustený z väzby na slobodu.

Obvinený C. C. žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil uznesenie Špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-2T/33/2015 zo dňa 1. decembra 2015 a prepustil ho z väzby ihneď: na slobodu.

Dôvodil tým, že nie sú dané zákonné predpoklady odôvodňujúce jeho ponechanie vo väzbe z dôvodu absencie dôvodov väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. ako takých, rovnako aj z dôvodu väd samotného napadnutého uznesenia.

Poukázal na nedostatok napadnutého uznesenia, ktorým je jeho nedostatočné odôvodnenie. Napadnuté uznesenie nijakým spôsobom nereflektuje na aktuálne štádium trestného konania, ani na jeho prednesy, ale iba mechanicky a totožne s predchádzajúcimi rozhodnutiami sudcu pre prípravné konanie a návrhmi prokurátora konštatuje danosť dôvodov väzby a potreby jeho ponechania vo väzbe.

Právo na súdnu ochranu v súvislosti so skúmaním dôvodnosti väzby, ako aj právo na urýchlené skúmanie dôvodnosti väzby (obe práva ako súčasť práva na obhajobu) sú obsiahnuté v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, resp. v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Tieto ustanovenia sú v pomere špeciality k všeobecným ustanoveniam čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (nález Ústavného súdu I. ÚS 224/2003).

Pokiaľ ide o väzbu, treba dbať na zásadu zdržanlivosti, t.j. vždy by mali byť využité opatrenia, ktoré budú najlepšie viesť k dosiahnutiu účelu trestného konania, ale nebudú neprimerane zasahovať do základných práv a slobôd osoby, voči ktorej sa uplatňujú v medziach daných povahou príslušného obmedzenia.

V zmysle platnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, väzba v zmysle Trestného poriadku nemá žiadny sankčný charakter, ale je výslovne zabezpečovacím úkonom, a preto nemôže byť zamieňaná s rozhodnutím o vine, čo je inštitút Trestného poriadku úplne odlišný a nezávislý od konkrétnych ustanovení zákona o dôvodoch väzby (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Tz 3/2003 z 17. júna 2003).

Vo vzťahu ku preventívnej väzbe nie je rozhodnutie súdu absolútne odôvodnené. Na jednej strane súd konštatuje, že v jeho odpise registra trestov sú štyri záznamy, na druhej strane uvádza, že v prípade troch odsúdení platí fikcia zahľadania, čím sám neguje obavu, že by pokračoval v páchaní trestnej činnosti. Preventívna väzba sa uplatňuje najmä v prípade recidivistov (musí sa jednať o recidívu špeciálnu, resp. aspoň druhovú), preto nie je namieste väzbu v jeho prípade odôvodniť tým, že sa od roku 2002 do roku 2014, to znamená v priebehu 12 rokov dopustil 4 odsúdení. Takéto konštatovanie je nepostačujúce a umelo sa tak vytvára dojem, že sa u neho jedná o recidivistu, to znamená o osobu, ktorá pácha trestnú činnosť neustále a blízkom časovom slede za sebou, čo však nemá žiaden reálny základ. Nie je v plynúcej skúšobnej dobe uloženej pri podmienčnom odsúdení, podmienčnom zastavení trestného stíhania ani pri podmienčnom prepustení.

V predmetnej trestnej veci k žiadnemu majetkovému prospechu nedošlo, žiadny majetkový prospech nezískal, preto nemožno hovoriť, že bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti a tak si zaobstarávať finančné zdroje. Na rozdiel od jeho nemajetných spoluobvinených on má na slobode podnikateľské aktivity, príjmy z prenájmu nehnuteľností,

poctivo si zarába a má slušný pravidelný príjem. Nie je odkázaný páchať trestnú činnosť pre získavanie finančných prostriedkov.

Existencia tohto väzobného dôvodu ďalej závisí jednak od osobného postoja obvineného, od jeho sklonov, aktuálneho zdravotného stavu, rodinného zázemia a od prostredia, v ktorom sa obvykle obvinený pohybuje. Z odôvodnenia tohto väzobného dôvodu musí byť zreteľne zrejmé primerané zhodnotenie všetkých uvedených aspektov, ktoré je súd pri rozhodovaní povinný skúmať a vysporiadať sa s nimi (napr. nález Ústavného súdu Českej republiky III. ÚS 612/06).

Vo vzťahu ku kolúznej väzbe uviedol, že kolúzny dôvod väzby nemôže byť daný iba tým, že je v rámci prebiehajúceho konania potrebné vykonať rad ďalších dôkazov alebo že obvinený vypovedal rozdielne vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu, avšak iba a jedine tým, že existujú konkrétne skutočnosti odôvodňujúce obavu, že obvinený bude pôsobiť na doposiaľ nevypočutých svedkov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností dôležitých pre trestné stíhanie (napr. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 432/2001 zo 17.01.2002). Tieto dôvody musia existovať od začiatku a orgány činné v trestnom konaní ani súd nemôžu kolúznu väzbu odôvodňovať do budúca.

Tieto „konkrétne skutočnosti“ musia byť dostatočným a rozumným podkladom pre opodstatnenie uvedenej obavy; avšak na druhej strane ich nemožno argumentovať tým spôsobom, že pokiaľ obvinený nebude vzatý do väzby, bude celkom určite napríklad pôsobiť na doposiaľ nevypočutých svedkov (napr. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. ÚS 104/2006-n).

Je potrebné skonštatovať, že skutočnosti odôvodňujúce kolúznu väzbu v prípade jeho osoby nie sú postačujúce a sú nedostatočné. Z judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplýva, že takéto všeobecné konštatovanie nepreukazuje, akým konkrétnym spôsobom mal pôsobiť na svedkov alebo inak mariť objasňovanie skutočností dôležitých pre trestne stíhanie. Nestačí iba samotné podozrenie, že obvinený takto bude konať. Z doteraz vykonaného dokazovania nebolo nijako preukázané, že by ako obvinený akokoľvek vplýval na svedkov alebo spoluobvinených, nebolo preukázané marenie akýchkoľvek dôkazov, nebolo mu vznesené obvinenie v inej veci pre trestnú činnosť súvisiacu s marením dôkazov a spravodlivosti ako takej, zo žiadnej výpovede svedkov takéto skutočnosti nevyplývajú, preto hypotetický záver

pro futura z takéhoto správania sa jeho ako obvineného nemôže zakladať dôvod kolúznej väzby. Navyše všetci svedkovia boli vo veci vypočutí, žiaden z nich nevypovedá v jeho neprospech, bolo realizované znalecké dokazovanie, nemá absolútne žiaden dôvod niekoho ovplyvniť, na niekoho vplývať. Veľmi zvláštne vyznieva i ten fakt, že u všetkých obvinených bola daná kolúzna väzba bez nejakého bližšieho odôvodnenia, u obvineného J. už táto absentuje a u neho táto naďalej trvá. V čom je rozdiel v obave ovplyvňovania svedkov medzi nimi dvomi mu naozaj nie je známe a ide o účelovú zmenu v jeho väzobných dôvodoch.

Samotná existencia organizovanej skupiny nie je ešte sama o sebe dôvodom väzobného stíhania.

Primárne mal súd skúmať, či dôvodnosť vznesenia obvinenia existovala a trvá aj naďalej a či nedošlo k zoslabeniu týchto dôvodov do takej miery, že by to mohlo mať za následok absenciu jedného z materiálnych predpokladov väzby. Existencia dôvodného podozrenia, že obvinená osoba spáchala trestný čin, je totiž podmienkou sine qua non regulárnosti vzatia a držania vo väzbe. Aby bolo možné vziať obvineného do väzby, musí okrem formálnych náležitostí existovať aj tzv. dvojité materiálny predpoklad vzatia do väzby, a to dôvodnosť obvinenia a dôvodnosť väzby. Vôbec mu nie je zrejmé, z akého dôvodu bol skutok kvalifikovaný ako spáchaný organizovanou skupinou, keď v čase vznesenia obvinenia (a ani doposiaľ, čoho dôkazom je zmena právnej kvalifikácie tohto skutku a bez akéhokoľvek doplnenia dokazovania) žiaden zo zadokumentovaných dôkazov racionálne neodôvodňoval takúto kvalifikáciu. Ide o účelovú zmenu právnej kvalifikácie viažucu sa na lehotu trvania väzby. Rovnako kvalifikácia prípravy úkladnej vraždy sa ničím doposiaľ nepreukázala a tým sa jednoznačne oslabuje dôvodnosť vznesenia obvinenia pre tento druh trestného činu a paralelne s tým i dôvodnosť väzby z materiálnej stránky.

Pokiaľ by sa najvyšší súd stotožnil s rozhodnutím prvostupňového súdu, t.j. že tu existujú dôvody väzby, navrhol prijať, a to vzhľadom na charakter trestnej činnosti, jeho osobné a pracovné pomery, písomný sľub v zmysle § 80 ods. 1 písm. b/ Tr. por. ako relevantný inštitút náhrady väzobného stíhania za súčasného obligatórneho uloženia povinnosti oznámiť policajtovi, prokurátorovi alebo Okresnému súdu Košice I každú zmenu miesta pobytu v zmysle § 80 ods. 2 Tr. por.

Záverom zdôraznil, že väzba ako prostriedok ultima ratio predstavuje jeden z

najzávažnejších zásahov do základných ľudských práv a slobôd, ku ktorému dochádza v dobe, kedy o vine obvineného nie je ešte právoplatne rozhodnuté a naráža tým priamo na princíp prezumpcie nevinoty, preto je pozbavenie osobnej slobody ospravedlniteľné iba tam, kde je to absolútne nevyhnutné a v súlade so zásadou proporcionality, primeranosti, fakultatívnosti a subsidiarity.

Obvinený J. v sťažnosti uviedol, že v predmetnej veci bola podaná obžaloba. Povaha veci sama o sebe vylučuje pokračovanie v trestnej činnosti. Obvinený J. preukázal svoj vzťah k trestnej činnosti svojim postojom k veci na záver vyšetrovania a tým, že napomáhal orgánom činným v trestnom konaní pri dokazovaní, postavil sa proti svojim spoluobvineným, čo vylučuje dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Svojou výpoveďou nielen ozrejmil podiel jednotlivých spoluobžalovaných, ale odokryl svoju vlastnú úlohu vo veci.

K tomu uviedol, že aj keby úvahy súdu o jeho aktívnom podiele na tomto skutku boli pravdivé, neodôvodňujú preventívny väzobný dôvod. Z doteraz vykonaného dokazovania vyplýva, že obvinený C. J. nebol zorientovaný a nemal potrebné vedomosti, aby mohol takým viac-menej sofistikovaným spôsobom dokonať trestný čin, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie. Neexistuje žiadny dôkaz, aby sa obvinený v minulosti zaoberal obdobnými majetkovými podvodmi, alebo ich v budúcnosti plánoval.

Zdôrazňovanie jeho úlohy pri trestnom čine podvodu nie je na mieste, jeho konkrétne konanie nemohlo spôsobiť pravdepodobný zamýšľaný dôsledok. Obvinený najmä namietal, že by vedel o zriadení účtu na svoje meno spolu s obvineným P., práve naopak dozvedel sa o tom až po vznesení obvinenia a z toho - ako aj z iného konania spoluobžalovaného P. nadobudol podozrenie, že on mal byť neskoršou obeťou vraždy.

Obžalovaný vyslovil požiadavku byť účastný na rozhodovaní o svojej sťažnosti, aby sa mohol osobne vyjadriť k dôvodom väzby aj k okolnostiam prípadu.

Z toho dôvodu navrhol, aby odvolací súd zrušil uznesenie Špecializovaného trestného súdu v Pezinku a prepustil ho na slobodu, pretože dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nie je.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) preskúmal napadnuté

rozhodnutia a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu podľa § 192 ods. 1 Tr. por. a zistil, že ŠTS rozhodol v súlade so zákonom a stavom veci. Podané sťažnosti sú preto v celom rozsahu nedôvodné.

Sťažnosť obvinených sa v podstatnej miere u obvinených P. a C. obsahovo prekrýva s ich žiadosťou o prepustenie z väzby v tom smere, že spochybňuje doterajšie výsledky dokazovania ako jednak podklad pre ďalšie vedenie trestného stíhania, a v nadväznosti na to ako podklad pre väzobný charakter tohto stíhania.

ŠTS podrobne vecne argumentuje v oboch smeroch a duplicitná argumentácia by bola nadbytočná.

Po podaní obžaloby je dôležité, aby neustále bolo dané dôvodné podozrenie zo spáchania trestných činov, pre ktoré bolo vznesené obvinenie (otázka dôvodnosti takého podozrenia bola vyriešená ŠTS aj najvyšším súdom pri vzatí do väzby), a toto nebolo rozptýlené. Odpoveď na túto otázku je negatívna a podozrenie zo spáchania dotknutých činov (násilnej a majetkovej povahy) pretrváva, pričom podaná obžaloba a v nej zosumarizované dôkazy toto podozrenie posilňuje.

Čo sa týka dôvodov kolúzne a preventívnej väzby a sťažnostných námietok:

Napriek podanej obžalobe a vykonaným dôkazom v prípravnom konaní je nevyhnutné dbať o kvalitu a rýchlosť vykonania konania pred súdom, tak v prvostupňovom, prípadne i v odvolacom konaní. ŠTS bude vykonávať dokazovanie o sofistikovanej ekonomickej trestnej činnosti, ktorá mala byť spáchaná organizovanou skupinou, pričom doposiaľ zadovážené dôkazy nie sú v súlade s výpoveďami obvinených. Tak ako správne uviedol ŠTS vychádzajúc z povahy, závažnosti a v obžalobe opísaného spôsobu páchania trestnej činnosti, ako i zo spôsobu života obvinených, ich počínania v občianskom živote, ich vzťahov a kontaktov s inými osobami, sa súd reálne obáva, že by mohli vplývať na účinnosť dôkazných prostriedkov, o ktorých možno predpokladať, že budú vykonané v prípade, ak súd v tejto trestnej veci nariadi hlavné pojednávanie. V takom prípade súd môže pri svojom rozhodnutí prihliadať len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní a opierať sa o dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané (§ 278 ods. 2 Tr. por.). ŠTS má obavu z vplyvu obvinených najmä na výkon dôkazov osobným výsluchom svedkov a znalcov, čím by

bolo sťažené zisťovanie skutkového stavu veci tak, aby nevznikli dôvodné pochybnosti. Nad obvinenými visí hrozba vysokého trestu a i táto skutočnosť vedie k obave, že by obvinení svojou kolúznou aktivitou mohli vyvolať pochybnosť v dôkazoch a spôsobiť dôkaznú núdzu. Ak by tento stav súd dopustil, došlo by k porušeniu základnej zásady trestného konania vyjadrenej v § 2 ods. 7 Tr. por., podľa ktorej každý má právo, aby jeho trestná vec bola súdom prerokovaná spravodlivo a v primeranej lehote.

Toto sú konkrétne skutočnosti vedúce k opodstatnenému záveru a obave odôvodňujúcej väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. b/ Tr. por. Na tom nič nemení ani postoj obvinených k trestnej činnosti kladenej im za vinu.

Pokiaľ ide o pokračovanie v páchaní trestnej činnosti, najvyšší súd sa stotožňuje s konkrétne odôvodneným záverom ŠTS, že na elimináciu reálnej obavy z páchania trestnej činnosti smerujúcej k získaniu majetkového prospechu obvinenými nepostačuje len vznesenie obvinenia v tejto veci, ale aj (preventívna) väzba. To však nič nemení na okolnosti, že vina v prejednávanej veci musí byť v konečnom dôsledku, teda v súdnom konaní, dokázaná nepochybne.

V konaní po podaní obžaloby trvajú dôvody preventívnej väzby u všetkých obvinených, a to i u obvineného C. J., ktorý síce na rozdiel od spoluobvinených má zdroj obživy relatívne zabezpečený, avšak v takejto pozícii bol i v čase pred vznesením obvinenia a nezabránilo mu to v účasti na činnosti, ktorá mu je v súčasnosti obžalobou kladená za vinu. V ostatnej časti najvyšší súd poukazuje na podrobné dôvody tohto väzobného dôvodu predostreté ŠTS.

Rovnako sa najvyšší súd stotožňuje s neuložením dohľadu mediačného a probačného úradníka a tým s možnosťou nahradiť tak väzbu. V podrobnostiach sa stotožňuje so závermi ŠTS v napadnutom uznesení. Touto otázkou sa súd zaoberá ex offo, aj bez návrhu obvineného (v prípade obvineného C. aj obligatórne na jeho žiadosť).

Vzhľadom k dôvodom väzby a ponechaniu obvinených vo väzbe, boli logicky - v súlade so zákonom - obvineným P. a C. zamietnuté aj žiadosti o ich prepustenie z väzby na slobodu. Z uvedených dôvodov neprichádza do úvahy ani použitie akéhokoľvek náhradného inštitútu za väzbu (vrátane ponúknutého sľubu obvineným C.), pretože sa v danom štádiu

trestného konania považuje za nie úplne dostačujúce. Z týchto dôvodov nie je možné ani prijať obmedzenia obvinených na slobode.

Pobyt na slobode, či už pod dohľadom alebo s prijatými obmedzeniami na strane obvinených by podľa názoru súdu nemohol absolútne a bez výnimky vylúčiť možnosť marenia trestného konania ovplyvňovaním dokazovania zo strany obvinených a nemohol by im ani zabrániť v prípadnom pokračovaní, či opakovaní trestnej činnosti, preto len pobyt v chránenom ústave na výkon väzby spĺňa požiadavky ochrany pred následkami predpokladanými ustanoveniami § 71 ods. 1 písm. b/ a c/ Tr. por.

Pokiaľ obvinený C. J. žiadal o účasť na rozhodovaní o jeho sťažnosti, najvyšší súd podotýka, že konanie prebieha na neverejnom zasadnutí, na ktorom môže byť okrem členov senátu rozhodujúceho vo veci prítomný len zapisovateľ. Podľa § 301 Tr. por. na neverejnom zasadnutí rozhoduje senát tam, kde nie je zákonom predpísané, že sa rozhoduje na hlavnom pojednávaní alebo na verejnom zasadnutí. Podľa § 192 ods. 4, druhá veta Tr. por. o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe po podaní obžaloby alebo návrhu na schválenie dohody o vine a treste podľa § 76 ods. 3 alebo 4 rozhodne nadriadený súd najneskôr do uplynutia lehoty, ktorá by bola lehotou väzby v prípravnom konaní. Nie je teda zákonom výslovne predpísané, že sa rozhoduje na verejnom zasadnutí.

Na základe uvedeného najvyšší súd zamietol sťažnosti obvinených I. P., C. C. a C. J. ako nedôvodné.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 14. decembra 2015

JUDr. Peter K r a j č o v i č, v. r.
predseda senátu

Vyhotovil: JUDr. Peter Paluda

Za správnosť vyhotovenia: Gabriela Protušová